

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conferenceผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่เมาะวิทยา จังหวัดลำปางThe Effect of Using a Guidance Activities Package Based on Behavioral Theories for Develop
Prosocial Behavior of Mathayomsuksa I Students at Maemohwittaya School, Lampangนารินทร์ จัดสว (Nareerat Jadsouy)¹ นิธิพัฒน์ เมฆขจร (Nitipat Mekkhachon)² จิระสุข สุขสวัสดิ์ (Jirasuk Suksawat)³

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม และ (2) เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เอื้อสังคม ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมและกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่เมาะวิทยา จังหวัดลำปาง ที่มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 70 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แบบวัดความพฤติกรรมเอื้อสังคม มีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .89 (2) ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม จำนวน 10 กิจกรรม สำหรับนักเรียนกลุ่มทดลอง และ (3) ข้อเสนอแนะสำหรับนักเรียนกลุ่มควบคุม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงขึ้น หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (2) ภายหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ ชุดกิจกรรมแนะแนว พฤติกรรมเอื้อสังคม พฤติกรรมนิยม มัธยมศึกษา

¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

jijha_nuja@hotmail.com

² รองศาสตราจารย์ ดร. ประจำสาขาศึกษาศาสตรมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช edasmnit@yahoo.com³ อาจารย์ ดร. ประจำสาขาศึกษาศาสตรมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช Jirasuk.STOU@gmail.com

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

Abstract

The purposes of the research were (1) to compare the results of Prosocial Behavior development of the experimental group students before and after using a guidance activities package based on the behaviorism theory; and (2) to compare the result of Prosocial Behavior development of the experimental group students who used the guidance activities package with the counterpart scores of the control group students who received information service. The sample of 70 students was chosen from the students in Mathayomsuksa I at Maemohwittaya School in Lampang province, whose scores on the academic Prosocial Behavior were below the 25th percentile and volunteer to join with activities. The sample was randomly assigned into the experimental group and control group each of which comprised 35 students. The employed research instruments comprised (1) a questionnaire on academic Prosocial Behavior with reliability coefficient of .89; (2) a guidance activities package based on behavioral theories for develop prosocial behavior. 10 activities for the experimental group students and (3) a information service. Data were analyzed using the percentage, mean, standard deviation and t-test. Research showed that (1) the post-experiment mean score of the experimental group students, who used the a guidance activities package based on behavioral theories for develop Prosocial Behavior, was significant higher than their pre-experiment counterpart scores at the .01 level and (2) after the experiment, the Prosocial Behavior scores of the experimental group students were significant higher than the counterpart scores of the control group students who received the conventional Prosocial Behavior Information at the .01 level.

Keywords: Guidance activities package, Prosocial Behavior, Behaviorism theory, Mathayom Suksa

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

บทนำ

สังคมไทยในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากและรวดเร็ว การใช้ชีวิตของผู้คนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับวัตถุมากกว่าจิตใจ หรือการกระทำนำไปสู่สภาพความเป็นอยู่แบบวัตถุนิยม สังคมไทยเราต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ความเสื่อมถอยด้านคุณธรรมและจริยธรรม การที่สังคมไทยตกอยู่ในกระแสวัตถุนิยมและบริโภคนิยมเป็นสังคมเมืองเพิ่มมากขึ้น ทำให้วิถีชีวิตของคนไทยเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วส่งผลกระทบต่อสภาพจิตของสังคมตามมามากมายทั้งในเชิงความหลากหลายและระดับความรุนแรงของปัญหา ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเด็กและเยาวชนไทย ซึ่งเด็กเหล่านี้จำนวนไม่น้อยที่ขาดความรู้ ความเข้าใจ และเกณฑ์ในการตัดสินใจว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่ดี ที่ถูกที่ควร สภาพสังคมในปัจจุบันทำให้โอกาสที่เด็กและเยาวชนจะได้รับการบ่มเพาะทางด้านคุณธรรมและจริยธรรมนั้นค่อนข้างจะน้อยอยู่ อีกทั้งยังขาดตัวแบบที่เป็นแบบอย่างที่ดีเพื่อการเรียนรู้ (คมเพชร ฉัตรสุกกุล, 2547: 1) ทำให้เกิดพฤติกรรมความเห็นแก่ตัว แกร่งแย่งชิงดี เอาเปรียบกันในเรื่องสังคมมากขึ้น ในทางกลับกันพฤติกรรมการช่วยเหลือ แบ่งปัน ความมีน้ำใจ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความเข้าใจ และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ซึ่งเป็นพฤติกรรมเชิงบวกนั้นกลับลดน้อยลงไปทุกที (สิริอร วิชาวุธ และคนอื่น ๆ, 2552: 105) ปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวคนในสังคมต้องตระหนักและให้ความสำคัญกับการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การคิดเอื้อประโยชน์ แบ่งปัน แก่คนรอบข้าง มีความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ซึ่งการอยู่ร่วมกันในสังคม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความมีน้ำใจไมตรีที่ดีต่อกัน จึงจะอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุข ในขณะที่มนุษย์มีความเห็นแก่ตัวนั้น แต่ก็ยังมีมนุษย์อีกกลุ่มหนึ่งที่มีความช่วยเหลือและเสียสละให้กับสังคม พฤติกรรมทางบวกเหล่านี้ ถือเป็นตัวบ่งชี้หนึ่งของการมีพฤติกรรมเอื้อสังคม ซึ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมถูกจัดให้เป็นคุณลักษณะนิสัยด้านศีลธรรมที่ต้องปลูกฝังตั้งแต่เด็ก ให้รู้จักการช่วยเหลือ แบ่งปัน รวมถึงการพลบโยน เพื่อที่จะเสริมสร้างให้เป็นพฤติกรรมที่ปฏิบัติได้อย่างเคยชินและไม่รู้สึกขัดเขิน หรือเสียใจในการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น และเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันสำหรับเด็กและเยาวชนในอนาคต เพื่อให้พื้นฐานและคุณลักษณะนิสัยที่ดีถูกพัฒนาและปลูกฝังอยู่ภายในตนเองและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในชีวิตประจำวัน (สุชาติ พันธ์รัตน์, 2558: 4) สอดคล้องกับ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2554: 402) ที่อธิบายว่าพฤติกรรมเพื่อสังคมเป็นพฤติกรรมเชิงคุณธรรมจริยธรรม และปัญหาที่พบจากการที่ผู้วิจัยเป็นครูที่ปรึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเป็นครูผู้ดูแลระบบช่วยเหลือนักเรียน คือ นักเรียนส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่เมินเฉยต่อการช่วยเหลือผู้อื่น จะให้การช่วยเหลือก็ต่อเมื่อมีการร้องขอจากครู หรือผู้อื่น ไม่มีจิตอาสา หลีกเลียงความร่วมมือในการช่วยเหลือด้านต่างๆ เห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง ไม่รู้จักเสียสละ การแบ่งปันต่อผู้อื่น ไม่มีความเห็นอกเห็นใจ หรือคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น ซึ่งจากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นส่งผลให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์สมควรได้รับการพัฒนาแก้ไขให้ดีขึ้นเป็น พฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อไป โดยพิจารณาวิธีที่จะแก้ไขและพัฒนาปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนให้มีพฤติกรรมเอื้อสังคมที่สูงขึ้นนั้นมีหลากหลายวิธี ซึ่งผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียน โดยการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เนื่องจากตามแนวคิดของนักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม ที่มีความเชื่อว่า การเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็ก เมื่อเด็กได้เรียนรู้พฤติกรรมที่ดี เด็กจะเกิดการกระทำตามตัวแบบที่ดี วิธีในการพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมนั้นมีหลากหลายวิธี การใช้ตัวแบบก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กได้ ดังที่เดิมศักดิ์ คทวนิช (2549: 327) กล่าวถึงการส่งเสริมกิจกรรมเพื่อสังคมไว้ว่าการให้ตัวแบบในเรื่องของการช่วยเหลือถ้าผู้ที่แสดงพฤติกรรมช่วยเหลือแล้วได้รับการยกย่อง ชมเชย หรือได้รับรางวัลจากสังคมบุคคลอื่นในสังคมย่อมเกิดความต้องการที่จะเลียนแบบกิจกรรมช่วยเหลือ เช่นเดียวกับจิราภา เต็งไธรัตน์ และคณะ (2550: 39) ที่ว่าพฤติกรรมเอื้อสังคมนั้นอาจเกิดได้จากการดูตัวอย่าง (Modeling effect) โดยมีการศึกษาพบว่า บุคคลที่เสียสละช่วยเหลือสังคม มักมีพ่อแม่ที่ชอบช่วยเหลือสังคมนอกจากนี้การดูตัวอย่าง

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

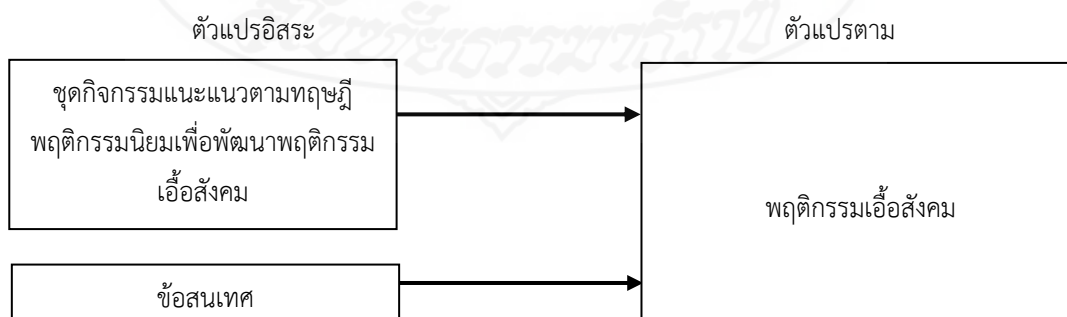
The 9th STOU National Research Conference

ช่วยเหลือผู้อื่นก็เป็นการส่งเสริมให้มีการช่วยเหลือมากขึ้นด้วย และกิจกรรมแนะแนวก็เป็นกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้พัฒนาตนเองตาม ศักยภาพ รักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น พึ่งตนเอง มีทักษะในการเลือกแนวทางการศึกษา การงานอาชีพ มีชีวิตและสังคม มีสุขภาพจิตที่ดี มีจิตสำนึกในการทำประโยชน์ต่อครอบครัว สังคม และประเทศชาติ สมร ทองดี และปราณี รามสูตร (2545: 8-10) กล่าวว่า iva การดำเนินกิจกรรมแนะแนวหากกระทำได้อย่างเหมาะสม จะส่งผลดีต่อผู้รับบริการ ในการแก้ปัญหา เช่น การทะเลาะวิวาท การขาดความมีวินัย ขาดน้ำใจ ขาดความเอื้ออาทร ขาดคุณธรรมจริยธรรมอื่นๆ ซึ่งหากบุคคลเหล่านี้ได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสมโดยใช้กระบวนการแนะแนว ก็น่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งในการแก้ปัญหาได้ และส่งผลดีต่อผู้เกี่ยวข้อง

จากความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียน โดยการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม โดยชุดกิจกรรมแนะแนวนี้นี้เป็นการสร้างแรงจูงใจในการดำเนินกิจกรรมด้วยตัวของนักเรียนเองอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเกม บทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง กรณีศึกษา อภิปรายกลุ่ม การแสดงความคิดเห็น แบ่งปันประสบการณ์ การเรียนรู้จากตัวแบบที่มีชีวิตจริงผ่านทางคลิปวิดีโอ จากตัวละครในนิทาน ที่มีพฤติกรรมเอื้อสังคมที่ดี ตัวอย่างที่ดี และเหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีการสร้างแรงจูงใจเพื่อเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้นักเรียนในระหว่างการดำเนินกิจกรรม ทำให้นักเรียนรู้สึกที่ดีในการเข้าร่วมกิจกรรม มีความกระตือรือร้น เกิดความสนุกสนาน ต่อการร่วมกิจกรรม มีบรรยากาศที่ดีในการแสดงความคิดเห็นระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรม เพื่อนำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสม ซึ่งพัฒนาพฤติกรรมเอื้อต่อสังคมของนักเรียนนั้นเป็นพฤติกรรมและคุณลักษณะที่สำคัญควรส่งเสริม เพื่อนำไปใช้ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข เป็นบุคคลที่มีคุณค่าในสังคม และประเทศชาติ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนกลุ่มทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมและกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะภายหลังการทดลอง

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Quasi Experimental Research) กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยการสุ่มและวัดก่อน - หลังการทดลอง (The Randomized Pretest-Posttest Control Group Design) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่เกาะวิทยา จังหวัดลำปาง ที่มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา ได้จำนวน 94 คน จากนั้นสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 70 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลาก โดยทำสลากเลข 1 และ 2 เลข 1 คือ กลุ่มทดลอง จำนวน 35 คน เลข 2 คือ กลุ่มควบคุม จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม มีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .89 (2) ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม จำนวน 10 กิจกรรม สำหรับนักเรียนกลุ่มทดลอง และ (3) ข้อเสนอแนะสำหรับนักเรียนกลุ่มควบคุม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มทดลอง มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม

พฤติกรรมเอื้อสังคม ในภาพรวมของกลุ่มทดลอง	จำนวน (คน)	ค่าสถิติ			
		$\bar{x}$	SD	t	p-value
ก่อนการทดลอง	35	2.29	8.90	15.00**	.00
หลังการทดลอง	35	3.11	7.05		

**p<.01

จากตารางที่ 1 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลของคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม พบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม นักเรียนมีคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. นักเรียนกลุ่มทดลองหลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมมีคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะหลังการทดลอง

พฤติกรรมเอื้อสังคม หลังการทดลอง	จำนวน (คน)	ค่าสถิติ			
		$\bar{x}$	SD	t	Sig.(2-tailed)
กลุ่มทดลอง	35	3.11	7.05	11.99**	.00
กลุ่มควบคุม	35	2.32	6.73		

**p<.01ง

จากตารางที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลของคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ พบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุม มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่เกาะวิทยา จังหวัดลำปาง ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มทดลอง มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงขึ้นภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลที่ได้รับเป็นเช่นนี้ เพราะนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมได้ทำกิจกรรมร่วมกัน โดยมุ่งให้ประสบการณ์ตรงแก่นักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด วิเคราะห์ และลงมือปฏิบัติเอง จากกิจกรรมต่างๆที่จัดให้ครอบคลุม วัตถุประสงค์ในการพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม และเกิดจากการได้เรียนรู้บรรลุวัตถุประสงค์ซึ่งการพัฒนาความเอื้อสังคมนี้ครอบคลุมการพัฒนาทั้ง 3 ด้าน คือ 1) ด้านการช่วยเหลือ 2) ด้านการแบ่งปัน 3) ด้านการปลอบโยน ซึ่งทั้ง 10 กิจกรรม มีขั้นตอนการทำกิจกรรมที่ชัดเจน เน้นให้นักเรียนได้ศึกษาผ่านการทำกิจกรรมต่างๆ ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจในกิจกรรมต่างๆ ได้ง่ายขึ้น โดยได้แนวคิดที่เน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ 4 ขั้นตอนตามวงจรการเรียนรู้ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ โดยจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเกม บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง กรณีศึกษา อภิปรายกลุ่ม การแสดงความคิดเห็น แบ่งปันประสบการณ์ ที่เกี่ยวข้องกับสาระสำคัญ ผลลัพธ์ หรือจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ขั้นที่ 2 สะท้อนกับการรับรู้ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พิจารณาเหตุผลจากการแลกเปลี่ยนในขั้นที่ 1 เพื่อหาคำตอบว่าเกิดอะไรขึ้นจากขั้นที่ 1 นั้น หรือมีการตีความสิ่งนั้นว่าอย่างไร ขั้นที่ 3 สรุปสาระสู่ชีวิต โดยนักเรียนสร้างองค์ความรู้ หรือสรุปการเรียนรู้จากการอภิปราย การสะท้อนกับการรับรู้ ขั้นที่ 4 คิดและนำไปปฏิบัติ โดยนักเรียนได้ทดลองประยุกต์ใช้สาระการเรียนรู้สู่ชีวิต โดยอาจทดลองแก้ปัญหาสถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ วางแผนการปฏิบัติ จูงใจตนเอง

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

ในการปฏิบัติตามแผน ซึ่งในกระบวนการดังกล่าวเน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทั้งนี้การสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมและแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม เป็นการสร้างแรงจูงใจในการดำเนินกิจกรรมด้วยตัวของนักเรียนเองอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเกม บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง กรณีศึกษา อภิปรายกลุ่ม การแสดงความคิดเห็น แบ่งปันประสบการณ์ การเรียนรู้จากตัวแบบที่มีชีวิตจริงผ่านทางสื่อวีดิทัศน์ จากตัวละครในนิทาน ที่มีพฤติกรรมเอื้อสังคมที่ดี ตัวอย่างที่ดี และเหมาะสมกับวัยของนักเรียน และในชุดกิจกรรมและแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมนี้มีการสร้างแรงจูงใจเพื่อเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่แก่นักเรียนในระหว่าง การดำเนินกิจกรรม โดยการกล่าวชมเชย การปรบมือ และการให้รางวัล เพื่อสร้างกำลังใจให้กับนักเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกดี ในการเข้าร่วมกิจกรรม มีความกระตือรือร้น เกิดความสนุกสนาน ต่อการร่วมกิจกรรม มีบรรยากาศที่ดีในการแสดงความคิดเห็นระหว่าง การเข้าร่วมกิจกรรม ได้นำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม สอดคล้องกับ แนวคิดของนักจิตวิทยา กลุ่มพฤติกรรมนิยมที่เชื่อว่า การเสริมแรงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้บุคคลแสดง พฤติกรรมซ้ำ และพฤติกรรมส่วนใหญ่จะเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้แบบปฏิบัติ (Operant Learning) ซึ่ง เจียนันย ทรงชัยกุล (2533: น. 778-785) ที่กล่าวถึง เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique) ว่าพฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาได้รับ ความพึงพอใจ บุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำ อีกด้วย ด้วยเหตุนี้การให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจ และมี ความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นที่จะกระทำพฤติกรรมซ้ำอีก เช่นเดียวกันกับ ปรีชา วิหคโต (2551: น. 8-24) กล่าวถึงเงื่อนไขการเสริมแรง (Reinforce) ว่าเป็นพฤติกรรมที่ได้รับผลจากการกระทำหนึ่งแล้ว จากนั้นพฤติกรรมนั้นมีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้นบ่อยครั้งขึ้น หรือเกิดขึ้นด้วยความถี่ที่สูงขึ้น ดังนั้นถ้าหากต้องการให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมความเอื้อสังคมบ่อยครั้งขึ้น ก็ควรให้นักเรียนได้รับผลที่เป็นที่สิ่งที่นักเรียนพึงพอใจ โดยใช้วิธีการเสริมแรง เช่น การชมเชย ให้กำลังใจ หรือการให้รางวัล

จากการสังเกตนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า ภายหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมและแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม แล้วมีพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมและแนว เช่น นักเรียนเข้าไปช่วยครูถือของ หรือเข้าไปช่วยเหลือผู้อื่นก่อนโดยไม่ต้องร้องขอ แบ่งปันสิ่งต่างๆ ของตนเองให้กับผู้อื่นเท่าที่จะได้ ลดความเห็นแก่ตัวลง แสดงน้ำใจต่อผู้อื่นมากขึ้น และรับรู้ เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของนิธธารณ บุปผาเดช (2556: น. 79-82) ที่ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมและแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสีห์เหล็กชัยวโรบลวิทยายา จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่า ภายหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมและแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่สร้างขึ้น นักเรียนมีพฤติกรรมความเอื้ออาทรสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมและแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทรัพย์ ชื่นในเมือง (2554: น. 68-72) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมและแนว ตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมมีจิตสาธารณะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี พบว่า ภายหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมและแนวตาม หลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการมีจิตสาธารณะสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรม ดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมและแนวและแนวคิดตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีประสิทธิภาพที่จะช่วยพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักเรียนให้ดีขึ้นได้

2. นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการชุดกิจกรรมและแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะภายหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม จำนวน 10 กิจกรรม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ จำนวน 10 กิจกรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง หลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมมี พฤติกรรมเอื้อสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนว ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งให้เกิดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็น สำคัญ มีวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่มุ่งเน้นเน้น ส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ทำให้นักเรียน ตระหนักถึงความสำคัญของพฤติกรรมเอื้อสังคม นอกจากนี้ชุดกิจกรรมแนะแนวยังนำเทคนิคตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มาใช้ เพื่อปรับพฤติกรรมนักเรียนที่ไม่พึงประสงค์เปลี่ยนให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ สอดคล้องกับเจียรนัย ทรงชัย (2533: น. 778-785) ที่ได้กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบ พฤติกรรมนิยมว่ามีหลายวิธี ที่นิยมใช้มี 3 รูปแบบ คือ 1) เทคนิค การเสริมแรง 2) เทคนิคการฝึก พฤติกรรมกล้าแสดงออก 3) เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ โดยจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม มีสื่อและอุปกรณ์ที่น่าสนใจ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และในชุดกิจกรรม แนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมนี้ มีการสร้างแรงจูงใจเพื่อเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจ ให้แก่นักเรียนในระหว่างการทำกิจกรรม โดยการกล่าวชมเชย การปรบมือ และการให้รางวัล เพื่อสร้างกำลังใจให้กับ นักเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกดีในการเข้าร่วมกิจกรรม มีความกระตือรือร้น เกิดความสนุกสนาน ต่อการร่วมกิจกรรม มีบรรยากาศที่ดีในการแสดงความคิดเห็นระหว่างการทำกิจกรรม โดยชี้ให้เห็นถึงโอกาสและความสำคัญของการที่ตนได้ เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมในครั้งนี้ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของอุ มาพร สงสุวรรณ (2551) ได้ศึกษาผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจิตรลดา พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมุ่งเน้นความมีวินัยในตนเองสูงกว่า กลุ่มควบคุมที่ใช้ ชุดการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จารุวรรณ ว่องไวลิขิต (2558: น. 55-57) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชลรักษ์ตากสินจังหวัดจันทบุรี พบว่า ความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะ แนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อ สังคม ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ปรากฏว่า นักเรียนให้ความสนใจมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่จัดให้เป็นอย่างดี ตั้งใจที่จะพัฒนาตนเองปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์อันจะนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมเอื้อ สังคมในที่สุด ซึ่งในช่วงแรกของการทำกิจกรรมผู้วิจัยต้องคอยดูแล กระตุ้นและให้กำลังใจ จากที่ไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น ไม่กล้าแสดงออก จนนักเรียนเกิดความรู้สึกคลายกังวลและกล้าที่จะแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ทั้งนี้ นักเรียนคนอื่น ในห้องเรียนก็ช่วยให้กำลังใจ ชมเชย คนที่เป็นตัวแทน หรือคนที่ออกมาแสดงความคิดเห็นในการทำกิจกรรม ยอมรับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่น ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการร่วมกิจกรรม นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ช่วยเสนอความคิดเห็นที่เป็น ประโยชน์ แนวทางการพูด การแสดงความคิดเห็น การอภิปราย หรือการแสดงบทบาทสมมติ ที่เหมาะสมให้แก่นักเรียน ทำให้ กิจกรรมการพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมดำเนินกิจกรรมผ่านไปได้อย่างราบรื่น ในขณะเดียวกันนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับเพียง ข้อเสนอแนะเรื่องพฤติกรรมเอื้อสังคม พบว่ามีพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงขึ้นน้อยกว่ากลุ่มทดลอง อาจเป็นเพราะมีกระบวนการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นให้ข้อมูล เนื้อหา สารในเรื่องการปฏิบัติตนในด้านพฤติกรรมเอื้อสังคมเป็นหลัก แต่ให้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

นักเรียนศึกษาด้วยตนเอง การมีส่วนร่วม แบ่งปันประสบการณ์ และการแสดงความคิดเห็นน้อย การแสดงออกและการร่วมกิจกรรมทำได้ไม่เต็มที่ กิจกรรมน่าสนใจน้อยกว่า ไม่เน้นการใช้สื่อและอุปกรณ์ต่างๆ ที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมเอื้อสังคมที่เป็นตัวอย่างให้นักเรียนไปปรับใช้ ทั้งนี้ นักเรียนกลุ่มควบคุมก็ไม่ได้มีโอกาสฝึกการนำพฤติกรรมเอื้อสังคมไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันของตนเองเหมือนกลุ่มทดลองที่ต้องนำกลับไปทำเป็นการบ้านแล้วบันทึกพฤติกรรมที่ได้ทำด้วย นอกจากนี้บรรยากาศการเรียนการสอนไม่สนุกสนานเท่ากับกิจกรรมของกลุ่มทดลอง ซึ่งทำให้นักเรียนไม่ค่อยกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม แม้จะกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นแล้วก็ตามจึงเป็นผลให้การพัฒนาความเอื้อสังคมของกลุ่มทดลองมีผลการพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมที่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรมีการนำชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมไปใช้ในการพัฒนา นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาอื่นๆ อาจยืดหยุ่นในเรื่องเวลา และประยุกต์ให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์สูงสุด
2. ควรมีการศึกษาเนื้อหา วิธีการ ให้ละเอียดแล้วนำไปปรับใช้ให้สอดคล้อง เหมาะสมกับแต่ละช่วงวัย และปัญหาที่พบของนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับวิธีการอื่นๆ ที่มีต่อพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียน เช่น การให้การปรึกษากลุ่ม
2. ควรศึกษาหลักการ วิธีการที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมความคงทนของ พฤติกรรมเอื้อสังคมให้มาก หลังจากที่ได้รับ การพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคม
3. ควรมีระยะติดตามและการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง โดยแบ่งเป็นระยะๆ ให้เหมาะสม เช่น หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว 2 สัปดาห์ 1 เดือน หรือ 6 เดือน โดยการสังเกตพฤติกรรมเอื้อสังคม การสัมภาษณ์นักเรียน การบันทึกการติดตามผล เพื่อความคงทนของพฤติกรรมเอื้อสังคม และพฤติกรรมอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

- คมเพชร ฉัตรสุกุล. (2547). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาและพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของเด็กและเยาวชนไทย (ระดับมัธยมศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จารุวรรณ ว่องไฉลิชิต. (2558). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนขลุ่ยระนาดวิทยาคม จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จิราภา เตังไตรรัตน์และคณะ. (2550). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ศูนย์พิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. (2533). “จิตวิทยาพื้นฐานเรื่องการแนะแนว” ใน เอกสารการสอนชุดวิชา จิตวิทยาพื้นฐานเรื่องการแนะแนว หน่วยที่ 9-15 นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์.
- เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2549). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด มหาชน.

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

- นิติธารณ์ บุปผาเดช. (2556). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนา ความเอื้ออาทร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนซีโหล่งเซียไพรวลัยวิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปรีชา วิทโคโต. (2551). “ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม” ใน *ประมวลสาระชุดวิชาแนวคิดทางการแนะแนวและทฤษฎีการปรึกษาเชิงจิตวิทยา* หน่วยที่ 11 หน้า 5-7 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์.
- พรทรัพย์ ชื่นในเมือง. (2554). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการมีจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สมร ทองดี และปราณี รามสูตร. (2545). แนวคิดในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนว*. หน่วยที่ 9. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์.
- สิริอร วิชชาวุธ และคณะ. (2552). *จิตวิทยาทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชาติ พันธ์รัตน์. (2558). การพัฒนาโปรแกรมเอื้อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2554). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุมาพร สงสุวรรณ. (2551). ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจิตรลดา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.